



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **A. D.,**
zastoupená obecným zmocněncem Z. V.,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. KrÚ
88018/2020/110/OMSŘI/Be,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 11. 2020, č. j. KrÚ 88018/2020/110/OMSŘI/Be, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 16. 7. 2020, č. j. MmP 72389/2020, sp. zn. SÚ 61593/2016/Pet, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „*oplocení*“

o výšce 3,05 m u východní hranice pozemku st. parc. č. X v katastrálním území S. M.“ (dále též „předmětná stavba“). Správní orgány dospěly k závěru, že předmětná stavba je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu [§ 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění, dále též „stavební zákon“], neboť odporuje § 7 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v rozhodném znění (dále též „vyhl. č. 268/2009 Sb.“), dle kterého – mimo jiné - oplocení pozemku nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oploceném pozemku a jejího okolí. V daném případě žalobce stávající zděné oplocení výšky 1,5 m nahradil širším oplocením dvojnásobné výšky o délce 15, 51 m. Lokalita, kde se předmětná stavba nachází, je zastavěna převážně rodinnými domy venkovského typu s užitkovými zahradami, které jsou oploceny ploty nižší výšky, přičemž se jedná především o ploty z pletiva, dřevěné či o ploty s podezdívkou. Žádné oplocení v dané lokalitě nedosahuje takové výšky jako oplocení navržené žalobcem, přičemž žalobcem sledovaných cílů (ochrana majetku a ochrana před obtěžováním pohledem ze sousedních nemovitostí) lze dosáhnout i oplocením nepřesahujícím výšku v dané lokalitě obvyklou, resp. výšku 2 metry.

2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. KrÚ 88018/2020/110/OMSŘI/Be, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž předně namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítal, že žalovaný ve věci již jednou rozhodoval, přičemž v předchozím kasačním rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně nepřipustně „*nařídil nebo jej závazně navedl na to, jak na předmět řízení nablížet a jak jej má v novém řízení posuzovat*“. Obdobně dle žalobce žalovaný nezákonně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí doplnil argumentaci správního orgánu prvního stupně, když „*důvody pro zamítnutí žádosti ještě rozšířil o další*“. Žalobce se též domnívá, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou, dle které v případě plotu žalobce nešlo o novou stavbu, nýbrž pouze o změnu stavby dokončené. Pokud jde o důvod, o nějž žalovaný opřel výrok svého rozhodnutí, pak žalobce nepochybně, že lokalita, kde se předmětná stavba nachází, je zastavěna převážně rodinnými domy venkovského typu s užitkovými zahradami, přičemž žádné oplocení v dané lokalitě nedosahuje takové výšky jako oplocení navržené žalobcem. Nepochybně též závěr žalovaného, že žalobcem sledovaných cílů (ochrana majetku a ochrana před obtěžováním pohledem ze sousedních nemovitostí) lze dosáhnout i oplocením nepřesahujícím výšku v dané lokalitě obvyklou, resp. 2 metry. Žalobce je však přesvědčen, že žalovaný „*srovnává nesrovnatelné, protože oplocení u stavby žalobce není klasickým oplocením..., ale jakousi atriovou zdí*“. Dle žalobce by se na „*takovou zeď mělo pohlížet spíše jako na dostavbu atriového domu na hranici pozemku*“. Dále žalobce v žalobě polemizoval s dalšími tvrzeními žalovaného, zejména zdůrazňoval, že 3 metry vysoký plot u sousedů žalobce nemůže vyvolat pocit „*stísněnosti*“, nadto „*pocit stísněnosti je pocitem osobním, který nemůže být předmětem posuzování ze strany stavebního úřadu ani žalovaného*“. Žalobce sice připustil, že „*dům sousedů je dost blízko předmětného oplocení*“, avšak „*jen v nepodstatné jeho části západní obvodové stěny*“. Sousedé žalobce budou mít naopak „*díky stavbě oplocení daleko větší pocit soukromí a bezpečí*“. Žalobce proto nesouhlasí s žalovaným, že nebyl dostatečně šetrný k zájmům sousedů. Ze všech výše uvedených důvodů by dle názoru žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).
6. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov.

rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).

7. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány základní námitky žalobce (byť i jen implicitně). Žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, resp. skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, má oporu ve správním spise a na jeho základě byly přijaty odpovídající právní závěry, které byly řádně odůvodněny. Žalobce v žalobě ostatně nepoukázal na žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci opomněly zohlednit, neoznačil žádný důkaz, který nebyl proveden, ač proveden být měl, neuvedl jediné skutkové zjištění správních orgánů, jež by bylo v rozporu se spisem, ani nevznesl žádný relevantní argument, se kterým by se správní orgány objektivně opomněly vypořádat.
8. Žalobou napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí)¹ nebo pro

¹ Nedostatek odůvodnění proto zásadně nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí [obdobně např. v trestním řízení platí, že vydal-li orgán činný v trestním řízení usnesení, jehož výrok je věcně správný, nemůže skutečnost, že odůvodnění usnesení není plně v souladu s ustanovením § 134 odst. 2 trestního řádu, vést k jeho zrušení ke stížnosti pro porušení zákona (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 1991, sp. zn. 3 Tz 62/91)]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Ostatně je notorií, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Takovým postupem by byl pouze oddálen okamžik definitivního vyřešení sporu, což nepochybně není v zájmu účastníků (nadto by takový postup kolidoval se zásadou hospodárnosti řízení). Dle ustálené judikatury proto např. správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 - 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48 (bod

nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žádost žalobce o dodatečné povolení stavby byla zamítnuta proto, že správní orgány dospěly k závěru, že stavba plotu je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu [§ 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona²], konkrétně odporuje § 7 odst. 1 vyhl. č. 268/2009 Sb.,³ dle kterého – mimo jiné – oplocení pozemku nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter okolí. Žalobce přitom žádnou žalobní námitkou nezpochybnil zjištění správních orgánů, že lokalita, kde se předmětná stavba nachází, je zastavěna převážně rodinnými domy venkovského typu s užitkovými zahradami, které jsou oploceny ploty nižší výšky, přičemž se jedná především o ploty z pletiva, dřevěné či o ploty s podezdívkou. Nepopřel též, že stávající zděné oplocení výšky 1,5 m nahradil širším oplocením dvojnásobné výšky a že žádné oplocení v dané lokalitě nedosahuje takové výšky. Za těchto okolností proto zjevně obстоjí nosný důvod zamítavého výroku žalobou napadeného rozhodnutí, resp. klíčový závěr žalovaného (i správního orgánu prvního stupně), že takový plot vzhledem ke svému rozsahu [cca 3m vysoký zděný plot (z tvárnic o rozměru 372 mm x 240 mm x 249 mm) o délce cca 15 m] narušuje charakter okolí, který je nepochybně determinován především charakterem a strukturou okolních staveb [přičemž charakter staveb je určován jejich tvarem, výškou apod. (srov. např. – mutatis mutandis - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 As 34/2020 – 23, bod 12)]. Ostatně výšku 3 m je možno obecně v případě plného (např. zděného či z betonových desek) plotu u objektu pro bydlení v intravilánu venkovského sídla považovat za nestandardní, nadto žalobce v žalobě nijak nezpochybnil argument žalovaného, že žalobcem sledovaných cílů (ochrana před obtěžováním pohledem ze sousedních nemovitostí, ochrana majetku) lze dosáhnout i oplocením nepřesahujícím výšku v dané lokalitě obvyklou, resp. 2 metry (což je ostatně zřejmé i z faktu, že původní plot byl vysoký 150 cm).

9. Pokud žalobce zvláště akcentuje zájem na ochraně svého majetku, pak soudu není zřejmé, proč buduje 3 metry vysoký zděný plot na jedné straně domu, když na druhé straně domu je v úrovni pasu dospělého člověka umístěno celkem pět oken směřujících přímo do ulice (objekt z této strany není oplocen – viz vyjádření žalobce při jednání dne 5. 1. 2022). Z výše uvedeného je současně patrné, že v případě domu žalobce nejde o atriový dům a předmětná stavba není „*jakousi atriovou zdí*“, jak tvrdil žalobce v žalobě, ostatně žalobce sám v žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení uváděl, že se jedná „*o výměnu oplocení*“. Měl-li snad žalobce jiný stavební záměr (nechtěl-li dodatečně povolit stavbu

18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné*“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 – 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7).

² § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona zní: Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

³ § 7 odst. 1 vyhl. č. 268/2009 Sb. zní: Oplocení pozemku nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oploceném pozemku a jejího okolí a nesmí omezovat rozhledové pole sjezdu připojujícího stavbu na pozemní komunikaci.

plotu, nýbrž stavbu jinou), měl ho v řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, správním orgánům vyjevit.

10. Stejně tak sousední dům č. p. X má okna pouze v prvním nadzemním podlaží, a proto se žalobce nemusí obávat narušování soukromí (např. pohledem) v případě, že výška plotu nepřesáhne obvyklé 2 m, a to tím spíše, že mezi domem žalobce č. p. X a předmětnou zdí se nachází pouze úzká ulička, v níž žalobce netráví a ani nebude trávit volný čas.
11. Již vůbec pak není možno akceptovat tezi žalobce, že nešlo o novou stavbu, nýbrž pouze o změnu stavby dokončené. Žalovaný správně uvedl, že změnou stavby se rozumí taková stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby [§ 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona]. Z projektové dokumentace předložené samotným žalobce však vyplývá, že při výměně oplocení nebude zachováno výškové ohraničení stavby (původně byl plot vysoký 1,5 m, výška nového plotu činí 3 m) a dojde též ke změně její šířky (v podrobnostech soud odkazuje na technickou zprávu, v níž je též uvedeno, že výměna oplocení spočívá v odbourání stávajícího zděného oplocení a v odbourání zvětralých či rozpadlých částí základového pasu; na takto odbourané části základových pasů bude provedena nadbetonávka vyrovnávacího betonového pasu a po dalších úpravách bude vyzděna stěna oplocení). Zjevně tak nejde o změnu stavby ve smyslu stavebního zákona. Na tomto místě je možno pro úplnost připomenout i odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007 - 165, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu...Jedná se o zhotovení nové stavby, do níž byly toliko zakomponovány zachované prvky původní, jinak z valné části odstraněné stavby“*. Tyto závěry jsou platné dosud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 233/2019 - 50, bod 22, či usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2053/21).
12. Nešlo ani o údržbu stavby ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona. Jak již v minulosti opakovaně rozhodl Nejvyšší správní soud, o údržbu plotu typicky půjde tehdy, pokud jeho vlastník nahradí některé staré lačky či sloupky za nové. Za údržbu plotu však nelze považovat činnost, při níž původní plot zcela zanikne a je nahrazen plotem novým, který navíc má jiné vlastnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 2 As 125/2014 - 51, a s ním související rozsudek téhož soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 2 As 191/2015 - 63). Ve druhém z popsáných případů jde o novou stavbu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 2 As 333/2016 - 79, bod 13). Již v odůvodnění rozsudku ze dne 16. 1. 2004, č. j. 5 A 23/2000 - 45, publ. pod č. 302/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„jestliže původní stavba umístěná na určeném pozemku byla odstraněna (zanikla), je třeba k postavení nové stavby nové stavební povolení, a to i za situace, že se jedná o stavbu z hlediska jejího umístění, stavebně technických požadavků i jiných hledisek zcela shodnou se stavbou původní.“* Citované rozhodnutí sice bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., v něm vyjádřené obecné pravidlo, že po zániku stavby neopravňuje původní povolení úřadu (stavební povolení, územní souhlas, územní rozhodnutí aj.) stavebníka k výstavbě nové (třebaže vlastnostmi obdobné) stavby na témže místě, však platí i za stávající právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 2 As 333/2016 - 79, body 12 a 13).

13. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno sub 8, již není nezbytné se zabývat správnostmi úvah žalovaného ohledně pocitu stísněnosti, který stavba plotu může u sousedů vzhledem ke své výšce vyvolat, neboť žádost žalobce o dodatečné stavební povolení byla zamítnuta z jiných důvodů (stavba narušuje charakter okolí). Proto pouze nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že žalovaný svou poznámkou o pocitu stísněnosti chtěl jen zdůraznit, že zděný plot o výšce 3 m obecně může negativně působit na psychiku sousedů. Žalovaný se tedy nepokoušel analyzovat subjektivní pocity sousedů žalobce, své úvahy (s nimiž se soud ztotožňuje) založil na objektivních skutečnostech (rozměrech navrhované stavby) a zkušenostech oprávněných úředních osob. Obdobně nic nezákonného neshledává soud na odkazu žalovaného na § 76 odst. 2 stavebního zákona (dle kterého každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb) a § 152 odst. 1 stavebního zákona (dle kterého musí mít stavebník na zřeteli mimo jiné i šetrnost k sousedství). Žalovaný chtěl pouze zdůraznit, že při plánování a realizaci staveb je nezbytné postupovat ohleduplně a šetřit zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb, tedy z více v úvahu přicházejících variant řešení zásadně volit vždy tu, která co nejméně zasahuje do zájmů a práv vlastníků sousedních pozemků a staveb. Ostatně i Nejvyšší správní soud zdůrazňuje nezbytnost ohleduplnosti k sousedům při realizaci stavebních záměrů, jakož i to, že „*součástí dobrých sousedských vztahů je i předběžná konzultace svých stavebních záměrů s nejbližšími sousedy*“ (viz např. rozsudek ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018, bod 58). Jak však plyne z výše uvedeného, žalobce nedal přednost řešení k zájmům sousedů nejšetrnějšímu (čehož dokladem je i aktivita jeho sousedů v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí), nýbrž řešení neobvyklému a - poměřováno místními poměry – excesivnímu.
14. Důvodná není ani námitka žalobce, že žalovaný ve věci již jednou rozhodoval, přičemž v předchozím kasačním rozhodnutí správnímu orgánu prvého stupně nepřipustně „*nařídil nebo jej závazně navedl na to, jak na předmět řízení nablížit a jak jej má v novém řízení posuzovat*“. Odhlédne-li soud od toho, že předmětem přezkumu není zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2019, nýbrž jeho potvrzující rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020, musí žalobci připomenout, že veřejná správa je hierarchicky uspořádána. Organizační princip subordinace je tedy klíčový, a proto je nepochybně nejen právem, ale i povinností odvolacího správního orgánu v odůvodnění svého kasačního rozhodnutí formulovat závazný právní názor a udělovat správnímu orgánu prvého stupně závazné pokyny [jak ostatně plyne z § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „*správní řád*“], neboť je to odvolací správní orgán, kdo nese odpovědnost za zákonnost konečného rozhodnutí a za usměrňování správní praxe v obvodu jeho působnosti. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn doplňovat argumentaci správního orgánu prvého stupně a napravovat jeho chyby. Odvolací řízení má totiž nejen povahu přezkumnou, ale i nápravnou ve vztahu k pochybením orgánu prvostupňového. Zásadu dvojinstančnosti je třeba vykládat tak, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv tak, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a k odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 20. 2. 2015, č. j. 7 As 152/2014 – 28). Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou pak rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako jeden celek (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, sp. zn. 6 A 68/93, publikované v časopise Správní právo č. 17, či rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 Afs 92/2007 – 39). Soud proto shrnuje, že v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, nedošlo k procesním vadám, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

15. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. ledna 2022

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu